

Ернесто Че Гевара **Виетнам и световната борба за свобода**

В интервала между изчезването му от Куба през пролетта на 1965 г. и смъртта му в Боливия в края на 1967 г. Гевара направи само едно публично изказване. Това беше неговото обръщение от „някъде по света“ към Организацията за солидарност на народите от Азия, Африка и Латинска Америка. То беше публикувано в Хавана на 16 април 1967 г.

Двадесет и една години изминаха от края на последния световен пожар и публикации на всички езици приветствуват събитието, символизирано от поражението на Япония. Съществува атмосфера на нескриван оптимизъм в много от секторите на лагерите, на които е разделен светът.

Двадесет и една години без война в тези дни на безброй конфронтации, на яростни сблъсъци и остри обрати, са прекалено много. Но без да анализираме практическите резултати на мира (мизерия, деградация, непрекъснато нарастваща експлоатация на огромни сектори от света), срещу които всички ние сме готови да се борим, уместно е да запитаме дали този мир е действителен.

Нямам намерение в тези бележки да се спирам подробно на различните конфликти от местен характер, настъпили след капитулацията на Япония. Нито пък смятам да изброявам многобройните и растящи граждански борби, избухнали през годините на така наречения „мир“. Достатъчно е да се посочат като примери, противоречащи на всеки неоснователен оптимизъм, войните в Корея и Виетнам.

В Корея, след дългогодишна въоръжена борба, северната част на страната беше оставена с най-страшните опустошения в хрониките на съвременната война: разрушена от бомби, без фабрики, училища и болници, без никакъв подслон за десет милиона души.

В тази война десетки страни извършиха интервенция под измамното знаме на Обединените нации, под военното ръководство на Съединените щати, при масовото участие на американски войски и при използването на мобилизираното южнокорейско население като пушечно месо.

От своя страна армията и народът на Корея и доброволците от Китайската Народна Република получаваха доставки и техническа помощ от съветския военен апарат.

Североамериканците използваха всички средства за разрушение с изключение на термоядрено оръжие, но включително бактериологическо и химическо оръжие в ограничени размери.

Във Виетнам борбата се водеше, почти без прекъсване, от патриотите срещу три империалистически сили: - Япония, чието могъщество рухна с бомбардировките на Хиросима и Нагазаки; - Франция, която си възвърна индокитайските колонии, нарушавайки обещанията, дадени във време на затруднение; и САЩ, в най-новата фаза на конфликта.

Ограничени конфликти възникваха във всички континенти, въпреки че в Америка дълго време имаше само начални признаци на освободителна борба и се

извършваха военни преврати преди да прозвучи фанфарният призив на Кубинската революция, който сигнализира за огромното значение на района и предизвика гнева на империалистите, които я принудиха да се защитава, първо, по бреговете на Плая Хирон и по-късно - по време на октомврийската криза. Последният инцидент можеше да доведе до война с неизчислими размери, предизвиквайки сблъсък за Куба между североамериканците и Съветите.

Но очевидно, в настоящия момент противоречията са концентрирани на Индокитайския полуостров и съседните страни.

Лаос и Виетнам бяха разтърсвани от граждански войни, които прерастнаха в нещо повече, когато североамериканският империализъм предприе интервенция с всичките си сили и превърна целия район във взривоопасен барутен погреб.

Конфликтът във Виетнам придоби изключителна острота. Нямам намерение да се спирам подробно на историята на тази война. Ще посоча само някои от най-важните събития.

През 1954 г., след съкрушителното поражение при Диен Биен Фу, бяха подписани Женевските споразумения, които разделиха страната на две зони с уговорката, че в следващите 18 месеца ще се проведат избори, които да определят кой ще управлява Виетнам и как страната отново ще се обедини.

Североамериканците не подписаха тези документи, а започнаха маневри за заменяне на френската марионетка Бао Дай с човек, който по-добре ще отговаря на техните интереси. Това беше Нго Дин Дием, чийто трагичен край - на лимон изстискан от империалистите - е добре известен на всички.

През месеците след подписването на споразуменията в лагера на народните сили цареше оптимизъм. Очакваше се тяхното изпълнение. Но патриотите скоро разбраха, че няма да има избори, докато САЩ не са сигурни, че ще наложат волята си на избирателната урна, нещо което тогава те не можеха да направят, въпреки всичките методи на избирателна измама, с които разполагаха.

Те отново предприеха сражения в южната част на страната и тяхната интензивност нараства непрекъснато до настоящия момент, когато американската армия е достигнала почти половин милион нашественици, а марионетните сили намаляват по брой и, което е по-важно, напълно загубиха способност да се сражават.

Има вече две години, откакто североамериканците започнаха систематично да бомбардират Демократична Република Виетнам, с цел да преодолеят съпротивата на Юга и да наложат конференция от позиция на силата.

В началото бомбардировките бяха повече или по-малко епизодични и бяха представяни като репресивни мерки срещу уж извършвани провокации от Севера. После тяхната интензивност методично започна да нараства, докато те се превърнаха в гигантска атака на Военно-въздушните сили на Съединените Щати, осъществявана ден след ден, с цел да се унищожи всяка следа от цивилизация в северната част на страната. Това е епизод от мрачната и славна „ескалация“.

Материалната цел на янките до голяма степен беше постигната, въпреки упоритата отбрана на виетнамските зенитни батареи, свалените над 1700 самолета и военните средства, доставяни от социалистическия лагер.

Такава е болезнената действителност: Виетнам, една нация - представител на стремежите и на надеждите за победа на целия свят на онеправданите, е трагично самотен.

Тази нация, която трябва да понася тежестта на североамериканската техника, действаща почти безнаказано на юг, макар да има известни възможности за защита на север, е винаги сама.

Солидарността на прогресивния свят с виетнамския народ носи нещо от горчивата ирония на аплодисментите, с които плебеите поздравявали гладиаторите от римските арени.

Да се желае успех на жертвите не е достатъчно. Въпросът е да се присъединим към тях, в смърт и победа.

Когато анализираме изолацията на Виетнам чувствуваме болка от нейното значение за човечеството.

Североамериканският империализъм е виновен за агресия. Неговите престъпления са огромни и се разпростират върху целия свят. Ние вече знаем това, джентълмени!

Но еднакво виновни са и тези, които в решаващия момент се поколебаха да направят Виетнам неприкосновена част от социалистическата територия. Действително, с риска от война в глобален мащаб, но все пак принуждавайки североамериканските империалисти да направят избор.

Виновни са и тези, които поддържат война от взаимни обвинения и оскърбления, започната преди известно време от представителите на двете най-големи сили в социалистическия лагер.

Ние питаме, търсейки честен отговор:

Изоставен ли е Виетнам, който извършва опасни балансиращи действия между двете спореци страни?

И какво величие показва този народ! Какъв стоицизъм и каква доблест има в този народ! И какъв урок за света съдържа неговата борба!

Ще мине много време преди да узнаем дали президентът Джонсън някога сериозно е мислел да започне реформите, необходими за смекчаване на класовите противоречия, които все по-често се проявяват с експлозивна сила. Сигурно е едно: подобренията, обявени под помпозния лозунг за Великото Общество, потънаха във Виетнам.

Най-великата империалистическа сила чувствува в собственото си сърце изтощение, причинено от една бедна, изостанала страна; и нейната баснословна икономика чувствува ефекта на войната. Убиването престава да бъде най-добрия бизнес за монополите. Защитно оръжие, и то в недостатъчно количество, е всичко, което имат тези прекрасни виетнамски войници, освен любов към родината и храброст, която не може да се сравни с нищо.

Но империализмът затъва във Виетнам; той не вижда изход и отчаяно търси такъв, който ще му позволи да излезе с достойнство от ситуацията, в която се намира.

Но „четирите точки“ на Севера и „петте точки“ на Юга са го стиснали в клещи, което изостря конфронтацията още повече.

По всичко личи, че мирът, този несигурен мир, който носи това име само, защото още не е избухнал световен пожар, е отново в опасност от нарушаване чрез някоя неприемлива и непоправима крачка на североамериканците.

Каква е, тогава, нашата задача - на експлоатираните в света?

Народите от три континента наблюдават и извличат поуки за себе си от Виетнам.

Когато империалистите използват заплахата с война, за да шантажират човечеството, мъдрата реакция е да не се плашим от войната. Обща тактика на всички народи трябва да бъде яростната атака навсякъде, където възникне конфронтация.

Но каква трябва да бъде нашата задача в тези места, където мизерният мир, който понасяме, не е нарушен?

Да се освободим на всяка цена.

Световната панорама днес е изключително сложна. Проблемът за извоюване на свобода все още стои пред страните от стара Европа, достатъчно развити, за да изпитват всички противоречия на капитализма, но твърде слаби, за да следват курса на империализма или да поемат този курс. В тези страни противоречията ще станат експлозивни в следващите години, но техните проблеми и съответно решенията им са твърде различни от тези, които стоят пред зависимите и икономически изостанали народи.

Фундаменталната сфера на империалистическа експлоатация покрива трите изостанали континента – Америка, Азия и Африка. Всяка отделна страна има свои характеристики, но континентите като цяло също имат свои особености.

Латинска Америка представлява едно повече или по-малко хомогенно цяло и почти на всякъде североамериканският монополистически капитал има абсолютно господство.

Марионетните или, в най-добрия случай, слаби и нерешителни правителства не са в състояние да се опълчат срещу заповедите на господарите-янки.

Североамериканците фактически са достигнали върха на своето политическо и икономическо могъщество. Сега те могат да напреднат малко; всяка промяна на ситуацията може да се превърне в упадък на тяхното господство.

Лозунгът: „Ние няма да позволим втора Куба“ е предназначен за оправдаване на вероломни агресии, като извършената срещу Санто Доминго или като кланетата в Панама преди това, и съдържа открита заплаха, че янките са готови да изпратят свои войски навсякъде в Латинска Америка, където една промяна в съществуващия ред би поставила под заплаха техните интереси. ОАД (Организацията на американските държави) е удобна маска, макар и

дискредитирана; ООН е в състояние на неспособност за ефективни действия, граничеща със смешното или трагичното; армиите на всички американски страни са готови да покосят собствените си народи.

На практика се формира един интернационал за престъпления и предателство.

Освен това местните буржоазии напълно са загубили способността да се противопоставят на империализма – ако въобще някога са я имали – която представляваше техният последен коз.

Не съществуват други алтернативи: или социалистическа революция, или карикатура на революция.

Азия е континент с други особености. Освободителните борби срещу редица европейски колониални сили доведоха до формирането на малко или повече прогресивни правителства, чиято еволюция в някои случаи задълбочи първоначалните цели на национално-освободителното движение, а в други случаи се насочи към про-империалистически позиции.

От икономическа гледна точка САЩ могат малко да загубят и много да спечелят в Азия. Промените бяха изгодни за САЩ; те се борят да заемат мястото на други неоколониални сили, за да си създадат нови сфери на действие в икономическата област, понякога директно, понякога използвайки Япония.

На Индокитайския полуостров съществуват специфични условия, които придават на Азия първостепенно значение и които играят важна роля в глобалната стратегия на североамериканския империализъм. Неговата блокада на Китай се простира поне от Южна Корея, Япония, Тайван и Южен Виетнам до Тайланд.

Тази двойствена ситуация – такъв стратегически интерес, какъвто е военната блокада на КНР, и амбицията на САЩ да проникнат на големите пазари, които те все още не владеят – прави Азия един от най-избухливите райони на днешния свят, въпреки привидната стабилност извън виетнамската зона.

Близкият Изток, който географски принадлежи на същия континент, кипи от свои собствени противоречия и никой не може да предскаже до какво ще доведе студената война между прогресивните страни от тази зона и Израел, зад когото стоят империалистите. Това е още един клокочещ вулкан в съвременния свят.

Африка се открива като почти девствена територия за колониални нашествия.

Тук настъпиха промени, които до известна степен принудиха неоколониалните сили да отстъпят предишните си абсолютни прерогативи. Но когато процесите се развиват безпрепятствено до своя край, колониализмът се заменя без насилие от неоколониализъм, чиито последици са същите, що се отнася до икономическото господство.

САЩ първоначално нямаха колонии в този район и сега се стремят да проникнат в сферите на своите партньори.

В стратегическите планове на североамериканския империализъм Африка представлява далечен резерв – неговите текущи инвестиции са от значение само в Южноафриканския съюз – и сега започват да проникват в Нигерия, Конго и други

страни, където възниква остра конкуренция (с „мирен“ характер за сега) между САЩ и другите империалистически сили. САЩ все още нямат големи интереси, които да защитават, освен претендираното право на интервенция във всеки район на света, където техните монополи извличат високи печалби или където съществуват големи суровинни ресурси.

Всичко посочено до тук доказва необходимостта за тези народи да извоюват свободата си в най-близко време.

При анализа на ситуацията в Африка се вижда, че португалските колонии: Гвинея, Мозамбик и Ангола водят борба с известна интензивност – със значителен успех в Гвинея и вариращи резултати в другите две.

Борба виждаме и между последователите на Лумумба и старите съучастници на Чомбе в Конго, борба, която в момента клони в полза на вторите, тези които „умиротвориха“ голяма част от страната в своя изгода, макар че войната остава латентна.

В Родезия проблемът е различен – британският империализъм употреби всички механизми, намиращи се на негово разположение, за да предаде властта на бялото малцинство, което я държи незаконно. От британска гледна точка конфликтът е съвсем неофициален. Тази западна сила, с присъщата ѝ дипломатическа изкусност, наричана също лицемерие на прост език, представя фасида на неудоволствие от мерките, предприети от правителството на Ян Смит. Нейното хитро, двулично становище се подкрепя и следва от някои страни на Британската общност, но е атакувано от голяма група страни от черна Африка, дори и от такива, които са покорни васали на британския империализъм.

Ситуацията в Родезия би могла да стане твърде експлозивна, ако се материализират усилията на черните патриоти да се вдигнат на оръжие и ако движението получи подкрепа от съседните африкански народи. Но днес решението на проблема е предоставено на такива безпомощни организации като ООН, Британската общност и ОАЕ.

Въпреки всичко, политическата и социалната еволюция на Африка ни кара да очакваме континентална революционна ситуация.

Освободителната борба срещу португалците трябва да завърши с победа, но Португалия има малка тежест в империалистическия списък.

Конфронтации с революционно значение са тези, които поставят в шах целия империалистически свят, въпреки че ние не би трябвало заради това да прекратим борбата на португалските колонии за освобождение, за задълбочаване на техните революции.

Когато черните маси на Южна Африка или Родезия започнат своята истинска революционна борба срещу управляващите олигархии в защита на правото си на достоен живот, тогава в Африка ще настъпи нова ера.

Досега се извършиха много преврати, при които една група офицери заместваше друга, или се премахваше режим, който вече не обслужваше интересите на привилегированата класа, както и на силите, които невидимо я контролират, но не е имало масови сътресения.

В Конго тези тенденции получиха временен импулс от спомена за Лумумба, но през последните месеци прогресивно отслабват.

В Азия, както видяхме, ситуацията е експлозивна и Виетнам и Лаос не са единствените нажежени точки. Същото се отнася и за Камбоджа, където всеки момент Северна Америка може да предприеме пряко нашествие; трябва да се добавят също Тайланд и Малайзия и, естествено, Индонезия, където не можем да приемем, че последната дума е казана, въпреки унищожаването на комунистическата партия след завземането на властта от реакционерите, и, разбира се, Близкият изток.

В Латинска Америка въоръжена борба се води в Гватемала, Колумбия, Венецуела и Боливия, а начални признаци се появяват и в Бразилия. Имаше и други центрове на съпротивата, които се появиха, но бяха унищожени.

Почти всички страни от този континент са узрели за борба от такъв характер, че за да завърши с победа, тя трябва да доведе до установяване на правителства със социалистическа природа.

В този континент се говори само един език, с изключение на Бразилия, с чийто народ тези, които знаят испански, могат да разговарят поради близостта на двата езика.

Сходството между класите на тези страни е толкова голямо, че те могат да бъдат класифицирани като „интернационален американски“ тип; тук това сходство е много по-силно изразено, отколкото в другите континенти. Езикът, обичаите, религията и общият подтисник обединяват тези народи.

Степента и формите на експлоатация са сходни по своя ефект за експлоататорите и експлоатираните в голям брой държави на нашата Америка.

И бунтът зрее в тях с ускоряващ се темп.

Можем да попитаме: как ще се осъществи този бунт? Какъв именно бунт ще бъде той?

Ние изразихме вече становището, че борбата в Америка, веднъж предприета, бързо ще придобие континентални размери. Америка ще бъде сцена на много големи сражения в името на човечеството, в името на свободата.

Измерени на фона на тази континентална борба, настоящите освободителни движения, които поддържат нейното развитие по активен път, са само епизоди, но те вече създадоха своите герои-мъченици, които ще фигурират в Американската история, защото дадоха своя дял от необходимата кръв в последния етап на борбата за пълно освобождение на човечеството.

В историята са записани имената на команданте Турсиос Лима, свещеника Камило Торес, Фабрисо Охеда, Лобатин и Луис де ла Пуенте Уседа, най-големите фигури на революционното движение в Гватемала, Колумбия, Венецуела и Перу. Но активната мобилизация на народа създава нови водачи – Сезар Монтез и Ион Соза издигнаха знамето в Гватемала; Фабио Васкес и Маруланда сториха това в Колумбия; Дъглас Браво в западната част на страната и Америко Мартин в Ел Бачилер водят съответните фронтове във Венецуела.

Нови въстания ще избухнат в тези и в други страни, както сега стана в Боливия, и те все повече ще се разрастват, с всички превратности, които се съдържат в опасната професия на днешния революционер. Мнозина ще загинат като жертви на собствените си грешки; други ще паднат в безмилостната битка, която се разгаря; но нови борци и нови водачи ще се родят от сърцето на революционната борба. Народите ще продължат да формират своите борци и водачи в процеса на подборната дейност на самата война; и янките, осъществяващи репресии, ще нарастват по брой.

Днес има американски съветници във всички страни, където се води въоръжена борба; и перуанската армия, съветвана и обучавана от янки, успя, както изглежда, да нанесе поражение на революционерите от тази страна. Но ако партизанските центрове провеждат дейността си с необходимото политическо и военно умение, те стават практически непобедими и това налага изпращането на нови подкрепления от янки.

В самото Перу с мъжество и твърдост нови фигури, макар още ненапълно известни, реорганизируют партизанската борба.

Постепенно, остарялото оръжие, което беше достатъчно за разправа с малките въоръжени групи, ще се превръща в модерно въоръжение, а групите от съветници – в североамерикански редовни части, докато дойде времето да се изпращат растящ брой регулярни войски, за да осигурят относителната стабилност на режим, чиято национална марионетна армия се разпада в сраженията, предприети от партизаните.

Това е пътят на Виетнам; пътят, който народите трябва да следват, пътят, който американските страни ще следват, с тази специфична особеност, че въоръжените отряди могат да изградят нещо като комитети за координация, с което да затруднят репресиите на американския империализъм и да подпомогнат победата на своята кауза.

Америка, един забравен континент в последните политически борби за свобода, който обърна внимание на всички върху себе си с Кубинската революция – гласът на авангарда на нейните народи, ще поеме една забележителна задача: създаването на втори или трети Виетнам, или световния втори или трети Виетнам.

На кратко, трябва да се запомни, че империализмът е световна система, последна фаза на капитализма, и следователно трябва да бъде победен в борба, водена по целия свят.

Стратегическата цел на тази борба трябва да бъде унищожаването на империализма. Нашата задача, дългът на експлоатираните и изостанали зони на света е елиминиране на базите, поддържащи империализма – нашите подтиснати народи, от които капитали, суровини, специалисти и евтин труд се извличат, а нови капитали, средства за производство, оръжие и стоки от всякакъв вид се внасят, поставяйки ни в абсолютна зависимост.

Основният елемент на тази стратегическа цел ще бъде тогава истинското освобождение на народите, освобождение, което ще бъде извоювано чрез

въоръжена борба в повечето от страните и което в Латинска Америка почти без изключение ще приеме характера на социалистическа революция.

Спирайки се върху разрушаването на империализма, необходимо е да се посочи неговото сърце – Съединените щати на Северна Америка. Като правило трябва да осъществяваме една задача, чиято тактическа цел е да се извади противникът от естествената му среда, да бъде принуден да воюва в местности, където неговите навици ще влязат в противоречие със заобикалящата реалност.

Противникът не трябва да се подценява; североамериканският войник има технически способности и използва средства от такава величина, които го правят опасен. Но на него му липсва идеологическа мотивировка, каквато днешните му най-омразни противници – вьетнамските войници – притежават в най-висока степен.

Ние можем да победим тази армия, само доколкото успеем да подкопаем нейния морал. А това се постига чрез нанасяне на непрекъснати, повтарящи се удари върху нея.

Но това кратко изложение на необходимите за победа условия включва и огромни жертви, които трябва да бъдат изисквани от сега нататък напълно откровено и които вероятно ще бъдат по-малко болезнени, отколкото ако непрекъснато се опитваме да избегнем борбата и да накараме други вместо нас да вадят кестените от огъня.

Ясно е, че последната страна, която ще се освободи, вероятно ще направи това без въоръжена борба; и че на нейния народ ще бъдат спестени страданията на една дълга империалистическа война. Но вероятно ще бъде невъзможно да се избегне тази борба и нейните последици при един конфликт от световен мащаб. И тогава страданията на този народ ще бъдат още по-големи.

Ние не можем да предскажем бъдещето, но никога не бива да се поддаваме на изкушението да бъдем знаменосци на народ, който жадува за свобода, но да отричаме борбата и да чакаме победата, както просякът очаква да му подхвърлят трохи.

Абсолютно правилно е да се избягват всички ненужни жертви. Поради това е необходимо да сме наясно по отношение на действителните възможности за зависима Латинска Америка да се освободи по мирен път.

Отговорът на този въпрос е ясен за нас – настоящият момент може да е подходящ за започване на борба, а може и да не е; но ние нямаме право да си позволяваме каквито и да било илюзии, нямаме право да вярваме, че свободата може да се извоюва без борба.

Битките няма да бъдат просто улични сражения с камъни против сълзлив газ, нито пък мирни общи стачки; нито ще бъдат такива, при които разгневеният народ за два-три дни ще разруши репресивната машина на управляващата олигархия. Това ще бъде дълга, жестока борба, в която фронтовата линия ще минава през партизанските лагери; в домовете на борците, където репресията ще

търси лесни жертви сред семействата им; сред страдащото селско население; в разрушените от вражеските бомби градове.

Самите те ни предизвикват на борба. Не ни остава нищо друго, освен да се подготвим за нея и да я започнем.

Началото няма да бъде леко. То ще бъде изключително трудно. Всяко средство за подтискане, всяка възможност за демагогия и бруталност, които са в капацитета на олигархията, ще бъдат поставени в служба на нейната кауза.

Нашата задача в първите моменти е да оцелеем, а после да действуваме като следваме примера на вьетнамските партизани, осъществяващи въоръжена пропаганда, т.е. пропаганда от куршуми, от сражения, които се печелят или губят, но които се водят срещу нашите врагове.

Великият урок за непобедимостта на партизанската борба се популяризира сред безимотните маси. Галванизация на националния дух; подготовка за по-трудни задачи, за съпротива срещу яростни репресии. Омразата като фактор в борбата, непримиримата омраза към врага, омраза, която извежда човека извън естествените граници на човешкото съществуване и го превръща в ефективна, свирепа, целенасочена, студена машина за убиване.

Нашите войници трябва да бъдат такива. Един народ без омраза не може да тържествува над брутален противник.

Ние трябва да водим борбата в тези граници, в които я води врагът; в неговия дом и места за развлечение; в тотален мащаб. Не трябва да му бъде разрешен нито момент спокойствие, нито момент почивка извън казармите и вътре в тях. Да се атакува врагът навсякъде, където се намира, да бъде накаран да се чувства неотстъпно преследван, където и да отиде. Неговите действия ще станат още по-озверени, но процесите на разложение ще започнат да преобладават.

И нека ние изградим истински пролетарски интернационализъм и интернационални пролетарски армии; нека знамето под което се сражаваме, бъде съкровената кауза да се облагодетелствува цялото човечество; нека смъртта под флага на Виетнам, Венецуела, Гватемала, Колумбия, Боливия, Бразилия – споменавам само активните пунктове на борба – да бъде еднакво желана и славна за един американец, африканец, азиатец и дори европеец.

Всяка капка кръв, пролята на чужда земя е пример, ценен от всеки, който оцелее и може да приложи след това урока, научен в борбата, за свободата на своята страна. Освобождението на всеки един народ е крачка напред в освобождението на собствения народ.

Време е да ограничим споровете и да поставим всичко в служба на борбата. Че остри противоречия разкъсват света на борещите се за свобода, ние всички знаем. Ние знаем също така, че тези противоречия са придобили такъв характер и острота, че диалогът и помирението са крайно трудно осъществими, ако не невъзможни. Да се търсят пътища за преговори, каквито спорещите страни отхвърлят, е безполезна задача.

Но врагът е тук и заплашва с нови удари, и тези удари ще ни обединят днес, утре или в други ден.

Който пръв разбере това и подготви този необходим съюз, ще спечели благодарността на народите.

Предвид енергичността и непреклонността, с която се защитава всяка кауза, ние, безимотните, не можем по никакъв начин да заемем позиция по отношение на разногласията, дори когато понякога се съгласяваме с аргументите на едната или другата страна, или по-скоро с тези на едната страна.

В настоящия момент на борбата формата, в която разногласията получават гласност, представлява слабост, но при сегашната ситуация би било илюзорно да се надяваме да постигнем споразумение относно тях. Историята ще определи, кои позици ще бъдат изтрети и кои ще бъдат утвърдени.

В нашия свят на борба, всичко, свързано с един спор относно тактиката или методите на действие за постигане на ограничени цели, трябва да се анализира, като се взимат предвид съображенията на другата страна. Що се отнася до крайната стратегическа цел - пълното разрушаване на империализма по пътя на борбата – тук ние трябва да бъдем безкомпромисни и непреклонни.

Ще обобщим, както следва, нашите аспирации за победа, за унищожаване на империализма чрез елиминиране на неговата най-здрава опора – империалистическата система на Съединените щати на Северна Америка.

Да се вземе за тактическа линия постепенното освобождаване на народите, поотделно или на групи; въвличане на врага в трудна борба извън неговата страна; ликвидиране на базите, поддържащи неговото съществуване, т.е. неговите зависими територии.

Това означава дълга война. И повтаряме още веднъж: жестока война. Нека никой не се заблуждава, когато започва тази война; и нека никой не се поколебае да я започне от страх за последиците, които тя може да донесе на неговия народ. Това е почти единствената надежда за победа. Ние не можем да избегнем изискванията на времето.

Виетнам ни учи на това със своя постоянен урок по героизъм, с трагичния си всекидневен урок по борба и смърт в името на крайната победа. Там империалистическите войски понасят несгодите на привикналите към стандарта на живот, с който североамериканската нация се гордее. Те се сблъскват с една враждебна страна; с несигурността на хора, които винаги имат чувството, че се движат по вражеска територия; със смъртта, очакваща всички, които излизат извън укрепленията; с постоянната враждебност на цялото население.

Всичко това продължава да дава отражение вътре в САЩ; то ще предизвика засилването на фактор, пренебрегван в дните на пълен разцвет на империализма - класовата борба на територията на собствената страна.

Колко близко и светло би било бъдещето, ако върху глобуса разцъфтят два, три, много Виетнама с техния всекидневен героизъм, с техните дялове в смъртта, с огромните си трагедии, с техните непрекъснати удари срещу империализма, принуждавайки го да разпръсква силите си под камшика на растящата омраза на народите от целия свят!

И ако ние имаме възможност да се обединим, за да придадем на ударите си по-голяма солидност и сигурност, така че да се увеличи ефективността на помощта от всякакъв характер за тези, които се сражават – колко велико би било бъдещето и колко близко!

Ако ние в една малка точка от картата на Земята изпълним своя дълг и поставим на разположение на борбата малкото, което можем да дадем, нашия живот, нашата саможертва, тогава може да се случи така, че в един от близките дни да издъхнем върху парче земя, която не е наша собствена, но все пак е наша, оросена с нашата кръв. Нека бъде известно, че ние сме преценили размера на нашите действия, че считаме себе си само за частици от Великата армия на световния пролетарият; но ние се чувствуваме горди, че сме научили от Кубинската революция и нейния велик вожд извода, който следва от опита на Куба в тази част на света: „Какво значение имат опасностите за един човек или народ или жертвите, които те дават, когато това, което е под въпрос, е съдбата на цялото човечество?“

Всяко наше действие е призив за война срещу империализма и за единство на народите срещу най-големия враг на човешкия род – Съединените щати на Северна Америка.

Където и да ни изненада смъртта, тя ще бъде добре дошла, ако нашият призив е намерил поне един отклик и ако друга ръка поеме нашето оръжие, и нови борци се присъединят към нашата погребална песен с тракането на картечници и с нови призови за борба и победа.